விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

(விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை)

மலர்: 4 ★ இதழ்: 12 ★ மார்கழி : 2025 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா : ₹ 30/-

விவாதமற்ற தன்மையே மேன்மை

ஆண்டு மாநாடு, தம்மகிரி, ஜனவரி 16, 1992, நிறைவு உரை

முதன்மை ஆசிரியர் திரு. ச.நா. கோயங்கா

கடந்த இருபத்தி இரண்டு ஆண்டுகளில், உலகெங்கிலும் விபஸ்ஸனா தொடர்பான பணிகளின் வளர்ச்சியையும் அதன் செய்தி மற்றும் பயன்கள் மக்களிடையே பரவியுள்ளதையும் அறிய முடிகிறது. இதைக் கேள்விப்படும்போது மனம் மகிழ்ச்சி அடைவது மிகவும் இயல்பானது. ஒரு பாராட்டத்தக்க சாதனை செய்யப்பட்டிருந்தாலும், இது வெறும் ஆரம்பம் தான். முன்னால் உள்ள பாதை நீண்டது. உலகம் துன்பப்படும் மக்களால் நிறைந்துள்ளது. ஒருவருக்கு ஒரு நோய் இருந்து, மற்றொருவர் அதற்கு ஒரு சிறந்த மருந்தைக் கண்டறிந்தால், அந்த மருந்தைத் துன்பப்படுபவரிடம் கொடுத்து, அது அவருக்குக் குணமளிக்கும் என்று புரிய வைப்பதே புத்திசாலித்தனம். அந்த நோய் இருக்கிறது, வலி இருக்கிறது; அது உலகளாவியது. இதுதான் உண்மை. உலகில் எவ்வளவு துன்பங்கள் உள்ளன! இந்த உலகின் அனைத்துத் துயரங்களையும் குணப்படுத்தும் இந்த மருந்தை அந்த மாமனிதர் கண்டறிந்தார்.

அண்டை நாடு (மியான்மர்) இதை அதன் தூய வடிவில் நமக்காகப் பாதுகாத்தது நமது பெரும் பாக்கியம். இல்லையெனில் இது வரலாற்றில் தொலைந்து போயிருக்கும், வெறும் பேச்சுகளில் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கும். இப்போது, இது பாமர மக்களையும் துன்பப்படுபவர்களையும் சென்றடைய வேண்டும். அவர்களிடம் எதையும் பெறுவதற்கோ, அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கோ, அவர்களை அடிமையாக்குவதற்கோ, ஒரு மதத்திற்குள் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தவோ அல்லது அவர்களைக் கண்மூடித்தனமான பின்பற்றுபவர்களாக மாற்றவோ அல்ல-அவர்களின் நன்மைக்காக, அவர்களின் நலனுக்காக மட்டுமே.

மற்றவர்களுக்குச் சேவை செய்வதில் தனக்குரிய சுயநல நன்மைகளைத் தேடுபவர், சேவை செய்யாமல் இருப்பதே நல்லது. பிறருக்குச் சேவை செய்வதன் மூலம் சுய லாபத்தைத் தேடுபவர் சேவை செய்வதில்லை. ஒருவர் 'இந்த வேலை மிகவும் நன்றாகத் தெரிகிறது; இந்த முழு ஓவியமும் அற்புதமாக இருக்கிறது, ஆனால் இதில் நான் எங்கே இருக்கிறேன்?' என்று நினைக்கலாம். ஒருவர் இப்படி நினைத்தால், அவர் இந்தப் பணியில் ஈடுபடாமல் இருப்பதே நல்லது. அவர் தனக்குத்தானே பெரும் தீங்கு செய்து கொள்வார், பணியைச் சிதைப்பார், மற்றவர்களுக்கும் தீங்கு செய்வார்.

ஒரே ஒரு குறிக்கோள் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்-பகுஜன ஹிதாய, பகுஜன ஸுகாய: பலரின் நலனுக்காக, பலரின் மகிழ்ச்சிக்காக. மக்களின் நலனுக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் நான் எப்படி ஒரு கருவியாக மாற முடியும்? இந்த ஒரு எண்ணம் மட்டுமே மனதில் மேலோங்கி இருக்க வேண்டும்-அனைவரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கட்டும், அனைவரும் தங்கள் துயரத்திலிருந்து வெளியே வரட்டும், நோயுற்றவர்கள் தங்கள் பிணிகளிலிருந்து விடுபடட்டும், தளைகளில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் விடுதலை பெறட்டும். நன்மை என்பது தவிர்க்க முடியாதது-இந்த எண்ணம் உங்கள் மனதில் நுழையும் போதே உங்கள் சொந்த நலன் தொடங்குகிறது. நற்பண்புகள் வளரத் தொடங்கும், அவற்றுடன் மன அழுக்குகள் மறையத் தொடங்கும்.

நீங்கள் வழியைக் கண்டறிந்துவிட்டீர்கள். இதற்கு மேல் உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? வேறு எதுவும் தேவையில்லை என்றால், இயற்கை அதன் பலன்களைத் தரத் தொடங்குகிறது. ஒவ்வொரு நற்செயலும் ஒரு பாரமீயாக மாறுகிறது, அது

நம்மை விடுதலைக்கு (நிப்பாண நிலைக்கு) அழைத்துச் செல்லும் படியாக அமைகிறது. இதைவிட உயர்வானது என்ன இருக்க முடியும்? நீங்கள் பெயரையும் புகழையும் விரும்புவீர்களா அல்லது பிறருக்குச் சேவை செய்வதன் மூலம் முழுமையான பலனைப் பெறுவீர்களா? பெயர், புகழ் மற்றும் பாராட்டுக்களுக்கு வேறு துறைகள் உள்ளன, ஆனால் அவை தம்மத்தின் துறைகள் அல்ல.

இதுவரை சாதிக்கப்பட்டவற்றில் பலரும் சுயநலமின்றிப் பணியாற்றுவதைக் காண இதயம் மகிழ்ச்சியில் நிறைகிறது. இதுவே மிகப்பெரிய பலம். இந்தப் பல பிறவிகளில் எத்தனை மக்கள் தங்கள் பாரமீக்களை வளர்த்துக் கொள்ள ஒன்றாக உழைத்திருப்பார்களோ யாருக்குத் தெரியும்? இப்போது இந்த வாழ்க்கையில், மீண்டும் சேவை செய்வதற்கும் நற்பண்புகளைப் பெருக்குவதற்கும் வாய்ப்பு வந்துள்ளது. நமது நலன் நிச்சயமாக இதில் அடங்கியுள்ளது.

புத்தர் இரண்டு வகையான மனிதர்கள் அரியவர்கள் என்று கூறியுள்ளார்-ஒன்று, மற்றவர்களுக்குச் சேவை செய்ய முன்வருபவர். 'எனது முயற்சி மற்றவர்களுக்கு எப்படிப் பயனளிக்கும்?' என்பதே அவரது மனதில் தோன்றும் முதல் எண்ணமாகும். 'இது எனக்கு எப்படிப் பயனளிக்கும்? எனது பதவி என்னவாக இருக்கும்?' என்ற எண்ணம் முதலில் எழுந்தால், அது பிறருக்கான சேவையல்ல.

இரண்டாவது, உண்மையான அர்த்தத்தில் நன்றியுணர்வு கொண்டவர். எதையேனும் பெறும் போது அவரது மனம் நன்றியால் நிறைகிறது. இந்த இரு நற்பண்புகளுடன் முன்னோக்கிச் செல்லும் போது, ஒருவருடைய சொந்த நலன் மற்றவர்களின் நலனுடன் இணைந்து தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

இப்போது தம்மம் தனது கடமையை நிறைவேற்றுவதற்கான தருணம். நாம் வெறும் இடைநிலையாளர்களாகவே சேவை செய்கிறோம். பொதுமக்களின் நலனுக்காகச் சேவை செய்ய வேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டது; நமது பாரமீக்கள் வளர்ந்து வருகின்றன என்ற ரீதியில் நமது நலனும் இதன் மூலம் ஈடேறுகிறது. எனது ஆசிரியர் அடிக்கடி கூறுவது போல, 2500 ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்டன, விபஸ்ஸனாவின் மணி அடிக்கப்பட்டுவிட்டது. இனி விபஸ்ஸனா பரவும். அதை யாராலும் தடுக்க முடியாது. சேவை செய்வதற்கும், அதற்கான கருவிகளாக மாறுவதற்கும் நமக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டால், அது நமது நற்பேறு. தம்மம் நிச்சயமாகப் பரவும், அது நம் மூலமாகவோ அல்லது வேறு யாரோ ஒருவரின் மூலமாகவோ நடக்கும்.

உலகில் இவ்வளவு துன்பங்கள் இருக்கின்றன, அந்தத் துன்பத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வரும் வழியும் அங்கேயே இருந்தது, ஆனால் அது பயன்படுத்தப்படவில்லை. இப்போது அதற்கான அடி எடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது; இது ஒரு சிறிய அடியாக இருந்தாலும் மிகவும் முக்கியமானது. இது வெகுதூரம் செல்லும்.

முகாம்களின் எண்ணிக்கையும் தியானிப்பவர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்து வருவதாக நமக்குச் செய்தி கிடைத்துள்ளது. கடந்த வாரம் தான், பர்மாவில் உள்ள ஸ்வேடகோன் தூபிக்கு அருகே ஒரு தியான மையம் அமைப்பதற்காக நிலம் வாங்கப்பட்ட செய்தி வந்தது. அதேபோல் இலங்கையில் கண்டியில் உள்ள ஒரு குன்றின் மீது ஒரு மையத்திற்காக நிலம் வாங்கப்பட்டுள்ளது. இது மிகவும் மங்களகரமான செய்தி-புத்தரின் வார்த்தைகளையும் இந்த புனிதமான வித்தையையும் பாதுகாத்த பர்மாவின் அந்தப் புனித மண்ணில் தம்மம் பரவப் போகிறது. அவர்கள் எவற்றையெல்லாம் பாதுகாத்தார்களோ, அவை அனைத்தும் இப்போது பரியத்தி மற்றும் படிபத்தியாகப் பரவும்.

இதேபோல் இலங்கையிலும் விபஸ்ஸனா செழித்து வளர்ந்து பலருக்கு நன்மையளித்தது. ஆனால் பின்னர், புத்தரின் வார்த்தைகள் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டாலும், வழிமுறை தொலைந்து போனது. அங்குள்ள மக்கள் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். இப்போது அவர்கள் அந்தப் பயிற்சியை மீண்டும் நிலைநிறுத்த உழைத்து வருகிறார்கள். படிபத்தி (பயிற்சி) வேலை தொடங்கிவிட்டால், பரியத்தியும் (கோட்பாடு) ஜொலிக்கும். மக்கள் அதன் உண்மையான அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்வார்கள். தியானப் பயிற்சியை மேற்கொள்ளாத நிலையிலேயே புத்தரின் வார்த்தைகள் மிகவும் இனிமையானவை; அப்படியிருக்க ஒரு நபர் பயிற்சியை மேற்கொள்ளும் போது, புத்தரின் வார்த்தைகள் அமுதமாக இருக்கும். அந்த வகையில், அந்த மையமும் ஒரு முக்கியப் பங்கை வகிக்கும். தாய்லாந்தும் நிலத்தைப் பெற்றுள்ளது, அங்கு வேலை தொடங்கிவிட்டது. தம்மம் உலகம் முழுவதும் பரவும். இந்த மாபெரும் பணியில் ஒரு சிறு அங்கமாக மாறும் வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைப்பது நாம் பெற்ற ஆசி. நமது பாரமீக்களை நிறைவு செய்வதற்கான வாய்ப்பை நாம் பெறுகிறோம். அவ்வளவுதான். வேறு எதுவும் விரும்பத்தக்கது அல்ல, வேறு எந்த இலக்கும் இல்லை.

இந்தச்சேவை வாய்ப்பின் மூலம் நமது அகந்தை பெருகாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். புத்தர் கூறினார், "உங்கள் விடுதலைக்கு நான் உத்தரவாதம் அளிக்கிறேன்; உங்கள் அகந்தை, கர்வம் மற்றும் 'நான்' எனும் உணர்வைக் கைவிட மட்டும் நீங்கள் கவனமாக இருக்க வேண்டும்."

அது நீடித்தால், ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தியான முகாம்களை மேற்கொள்வது-30 நாள் முகாம், 45 நாள் முகாம் எனச் செல்வது-பின்னர் மற்றவர்களுடன் ஒப்பிடுவது மிகவும் வீணானது. "பார், நான் உன்னை விட எவ்வளவு சிறந்தவன்" என்ற எண்ணம் நீடித்தால், நீங்கள் புத்தரையோ, தம்மத்தையோ அல்லது விடுதலைக்கான

பாதையையோ புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று அர்த்தம்.

உங்கள் ‘நான்’ எனும் தன்மையையும் கர்வத்தையும் நீங்கள் விட்டொழிக்க வேண்டும். பணிகள் முன்னேறும் போது, சிறந்த நிர்வாக மேலாண்மைக்காகப் பல பதவிகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, ஒரு உதவி ஆசிரியர் (AT) அல்லது ஒரு மூத்த உதவி ஆசிரியர் ஒரு மையத்தின் ஆசிரியராகச் சேவை செய்யக் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். யாராவது ஒருவர் இந்தப் பணியை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்தப் பொறுப்புகள் நிர்வாகம் சீராக நடப்பதற்காக வழங்கப்படுகின்றனவே தவிர, அகந்தையை வளர்ப்பதற்காக அல்ல. “நான் ஏன் ஒரு துணை ஆசிரியராக இருக்கிறேன், மூத்த ஆசிரியராக இல்லை? நான் ஏன் ஒரு மைய ஆசிரியராக இல்லை?” போன்ற எண்ணங்கள் தொடங்கும் போதே அவற்றுக்கு முற்றுப்புள்ளி வையுங்கள். விழிப்புணர்வுடன் இருங்கள். உள்ளே கவனியுங்கள். இதுதான் விபஸ்ஸனா. “இப்படிப்பட்ட அகந்தை சார்ந்த எண்ணத்துடன் நான் எப்படிச் சேவை செய்வேன்?” என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். மாறாக: “எனக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட எந்தப் பணியையும் நான் ஏற்றுச் செய்வேன். நான் சேவை செய்ய மட்டுமே வேண்டும்” என்று நினையுங்கள். நான் எனது அகந்தையை, எனது ‘நான்’ எனும் உணர்வை அழிக்க வேண்டும்.

ததாகதர் விடுதலைக்கான உத்தரவாதத்தை அளித்துள்ளார், நான் விடுதலை பெறுவேன். எனது ‘நான்’ எனும் உணர்வைக் கரைப்பது எனது பொறுப்பு. நான் மற்றவர்களுடன் இணக்கமாகவும், நட்புடனும், விவாத வலைகளில் சிக்காமலும் பணியாற்ற வேண்டும். இதுவரை பணியாற்றும் போது, நான் எந்த விவாதங்களையோ அல்லது சண்டைகளையோ எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கவில்லை என்பது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. ஏதேனும் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டாலும், நாம் அதை பரஸ்பரம் பேசித் தீர்த்துக் கொள்கிறோம். நாம் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். ததாகதரின் வார்த்தைகள் எதிரொலிக்கின்றன–

விவாதங் பயதோ திஸ்வா, அவிவாதங் ச கேமினோ;

ஸமக்கா ஸகிலா ஹோத, ஏஸா புத்தானுஸாஸனீ.

விவாதத்தை அச்சமெனக் கண்டும், விவாதமற்றதை நலமெனக் கண்டும்;

ஒற்றுமையாகவும் இன்சொல்லுடனும் இருங்கள், இதுவே புத்தரின் அறிவுரை.

இது அந்த மாமனிதரின் போதனை. விவாதங், அல்லது வாக்குவாதம் என்பது மிகவும் ஆபத்தானது என்பதால் அதற்கு அஞ்ச வேண்டும். நாம் சண்டையிடவா இங்கு வந்தோம்? மற்றவர்களின் நிலைக்கு இணையாக நமது நிலையை அளவிடவா இந்தப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தோம்? நாம் எப்படி இந்த நிலைக்கு வந்தோம்? நமது நல்வாழ்வு, நமது நலன் என்பது விவாதமற்ற தன்மையில்தான் உள்ளது. நாம் இணக்கமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் வாழ வேண்டும் என்பதே புத்தரின் விருப்பம். இதுவே அவரது போதனை, அவரது ஸாஸனம்; இதை நாம் எப்போதும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

ஒருவர் தம்மத் தொண்டராகவோ, அறங்காவலராகவோ, செயலராகவோ அல்லது தலைவராகவோ இருக்கலாம்; அவர் துணை அல்லது மூத்த ஆசிரியராகவோ அல்லது மைய ஆசிரியராகவோ இருக்கலாம், ஒருவர் எப்போதும் நினைவில் கொள்ள வேண்டியது– விவாதங் பயதோ திஸ்வா–அங்கு எந்த வாக்குவாதமோ சண்டையோ இருக்கக்கூடாது. அப்படி ஏற்பட்டால், உடனே அதை அன்புடன் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள். அது வளரக்கூடாது. அப்போதுதான் பணிகள் தம்மத்துடன் முன்னேறும்.

ஏஸா புத்தானுஸாஸனீ–புத்தரின் போதனைக்கு ஏற்ப, அவரது ஸாஸனத்தின்படி பணிகள் நடந்தால் அது பெரும் நன்மையை அளிக்கும். ஒருவரிடம் ஏதேனும் தவறு கண்டால், அந்தச் செய்தியை வேறெங்காவது கொண்டு செல்வதற்குப் பதிலாக அவரிடமே சொல்லுங்கள். ஒரு சகோதரனாக அல்லது சகோதரியாக, அந்த நபரிடம் அன்புடன் அதைக் குறிப்பிட வேண்டும். தவறு செய்தவர் புரிந்துகொண்டால் நல்லது; இல்லையென்றால், அங்கு விவாதம் வேண்டாம். ஒரு பொருத்தமான தருணத்தில் மீண்டும் அதை விளக்குங்கள். அதன்பிறகும் தேவைப்பட்டால் பெரியவர்களிடம் சென்று சொல்லிவிட்டு, அதை அப்படியே விட்டுவிடுங்கள். தனது தரப்பு நியாயத்தை வலியுறுத்தி அதையே பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. உங்கள் வேலை முடிந்துவிட்டது. இனி அது உங்கள் பொறுப்பல்ல. முதிர்ந்தவர்கள் அதைக் கையாளட்டும். இல்லையெனில், மற்ற அமைப்புகளில் நடப்பதைப் போலவே-யார் சரி என்று நிரூபிப்பதற்கான போர்க்களமாக அது மாறிவிடும். இது புத்தரின் வழி அல்ல. விவாதங் பயதோ திஸ்வா, அவிவாதஞ்ச கேமதோ விவாதத்தை எழவோ வளரவோ விடாதீர்கள்.

தம்மம் நிச்சயமாகப் பரவி, பலருக்கு நலனைத் தரும். நமது சொந்தப் பாரமீக்கள் வளர்ந்து வருகின்றன, இது ஒரு சிறிய விஷயம் அல்ல. வெறும் உலகப் புகழாலும் பாராட்டுக்களாலும் நமக்கு என்ன கிடைக்கப்போகிறது? அதற்காக வேறு துறைகள் உள்ளன. ஆனால் இங்கே பாரமீக்கள் எனும் விலைமதிப்பற்ற நற்பலன்கள் வழங்கப்படுகின்றன. நமக்கு வேறு எதுவும் தேவையில்லை. நாம் செய்வதெல்லாம்-பகுஜன ஹிதாய, பகுஜன ஸுகாய-பலரின் நலனுக்காக, பலரின் மகிழ்ச்சிக்காக மட்டுமே. மற்றும் ஸமக்கா ஸகிலா ஹோத-நாம் ஒரு குடும்பமாக மகிழ்ச்சியுடன் இணைந்து பணியாற்றுகிறோம். இந்த உணர்வே இருக்க வேண்டும்.

அடுத்ததாக ஆராய்ச்சிப் பணிகள் உள்ளன. அது நல்லது. ஒரு தேடல் உள்ளவர் போதனையின் அங்கங்களில் ஒன்றான பரியத்தியிலிருந்து (புத்தரின் வார்த்தைகள்) கற்றுக்கொண்டு ஊக்கம் பெறட்டும், அது மிகவும் பயனுள்ளது. முடிந்தவரை, மக்கள் குறைந்தபட்சம் அடிப்படை பாலி மொழியையாவது கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது எனது விருப்பம். பாலி அறிஞராக ஆவதற்கு அதன் இலக்கணத்தை முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. அதன் அடிப்படை உணர்வைப் பெற்றால் போதும். புத்தரின் வார்த்தைகளைப் படிக்கும்போது, அவர் என்னிடம் பேசுவது போலவும், எனக்காக இதைச் சொல்வது போலவும் தோன்றும். அது அளப்பரிய ஊக்கத்தைத் தரும்.

தம்மம் எழுச்சி பெறுவதற்கான காலம் வந்துவிட்டது. இதுவரை செய்யப்பட்ட பணிகள் அனைத்தும் மிகவும் சிறப்பானவை. அவற்றின் காரணமாகவே புத்தரின் வார்த்தைகளும், ஓரளவுக்கு அதன் மொழிபெயர்ப்புகளும் வெளிச்சத்திற்கு வந்தன. இப்போது இது பரவ வேண்டிய நேரம்.

இது பலதரப்பட்ட மக்களின் நலனுக்காக வெகுதூரம் பரவட்டும். ஆராய்ச்சிப் பணிகள் பரியத்திக்கு (புத்தரின் வார்த்தைகள்) பங்களிக்கும். நாம் அனைவரும் பயிற்சி செய்யும் படிபத்தியுடன் அதை இணைக்கும்போது, அது நமக்கு ஊக்கமளித்து பெரும் நன்மைகளைத் தரும். ஆனால் படிபத்தியே முதன்மையானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும். அது தொலைந்து போனால், அனைத்தும் தொலைந்துவிடும்; பின்னர் அது முடிவற்ற உரையாடல்களிலும் அறிவார்ந்த விவாதங்களிலும் ஈடுபடும் அறிஞர்களின் கூட்டமாக மட்டுமே மாறிவிடும். அது அத்தகைய மக்களின் சங்கமாக மாறக்கூடாது; அது தியானிப்பவர்களின் சங்கமாகவே இருக்க வேண்டும். வார்த்தைகள் நமது பயிற்சியை வலுப்படுத்துவதற்காகவே உள்ளன; அவை முதன்மையானவை அல்ல, நமது தியான வளர்ச்சியில் ஒரு உதவி மட்டுமே. நமக்கு அடிப்படையானது ஸீலம், ஸமாதி மற்றும் பஞ்ஞா. நமது அன்றாட வாழ்க்கையின் அடிப்படை இவைதான் என்பதை நாம் எப்போதும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

வார்த்தைகள் மீண்டும் ஒருமுறை வெளிச்சத்திற்கு வர வேண்டும். இந்தியாவும் உலகமும் இழந்த பரியத்தி மற்றும் படிபத்தி ஆகிய இரண்டும் விழித்தெழுந்து, ஒன்றுக்கொன்று உதவியாக முன்னேறிச் செல்ல வேண்டும். ஆனால் மக்கள் படிபத்தியை மறந்துவிடக் கூடாது என்பதில் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். நிச்சயமாக ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்-புத்தகங்களிலும் புத்தரின் வார்த்தைகளிலும். ஆனால் எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமான அகப்பார்வை பற்றிய ஆராய்ச்சி நமக்குள்ளே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். இல்லையெனில், நாம் ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்களைப் படித்து, இதுதான் நாம-ரூபம், இதுதான் மனம், இதுதான் உடல், இவை எவ்வாறு ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொள்கின்றன என்பதையெல்லாம் கற்றுக் கொள்ளலாம். “ஆஹா பார், புத்தர் இதை எவ்வளவு சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார்!” என்று வியக்கலாம்.

அவரது அபிதம்மத்தைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம்! ஆனால், உங்களுக்கு என்ன கிடைத்தது? இதை நீங்கள் உங்களுக்குள் பார்க்கவில்லை, அங்கே என்ன நடக்கிறது என்று நீங்கள் பார்க்கவில்லை, உங்கள் மன அழுக்குகளிலிருந்து நீங்கள் விடுதலை பெறவில்லை. நீங்கள் எங்கே தொலைந்து போனீர்கள்? எது உங்களை மனநிறைவு கொள்ளச் செய்கிறது? நீங்கள் தொடர்ந்து விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். பரியத்தி என்பது படிபத்தியிலிருந்து கவனத்தைத் திசைதிருப்பும் ஒன்றாகவோ அல்லது அதிருப்திக்கு இட்டுச் செல்லும் ஒன்றாகவோ இருக்கக்கூடாது. அது ஒரு துணைக் கருவியாக இருக்க வேண்டும், அதன் பயன்பாடு அந்த நோக்கத்துடன் மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். நாம் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும், ஆனால் அதன் போக்கில் உள்நோக்கிய ஆராய்ச்சி தொலைந்துவிடக்கூடாது. ஒருவர் உண்மையிலேயே கவனமாக இருக்க வேண்டும். இதுவே நமது மிக உயர்ந்த நலனுக்கு வழிவகுக்கும்.

நேரம் வந்துவிட்டது. விபஸ்ஸனாவின் மணி அடிக்கப்பட்டுவிட்டது. கங்கோத்திரியில் (கங்கை நதியின் தோற்றுவாய்) இருந்து உருவான கங்கையின் ஒரு சிறு நீரோடை இப்போது ஒரு வலிமையான, பெருக்கெடுத்து ஓடும் நதியாக மாறும். அதன் இந்த விரிவாக்கத்திற்கு நாம் பங்களிப்பதையும், ஆதரவளிப்பதையும் நினைத்து நாம் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டவர்களாக உணர வேண்டும். அது வளர்ந்து கொண்டே இருக்கட்டும். உலகின் துன்பப்படும் மக்கள் அனைவரும் இந்த தம்ம கங்கையினால் பலன் பெறட்டும். அனைவரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கட்டும், அனைவரும் உயர்ந்த நலனைப் பெறட்டும், அனைவரும் அமைதியுடன் இருக்கட்டும்.

பவது ஸப்ப மங்கலங்!

அனைத்து உயிர்களும் மங்களம் பெறட்டும்!

●